

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci žalobce: **I. H.**, státního příslušníka Ukrajiny, t. č. bytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, Bělá pod Bezdězem, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2017, č. j. OAM-23/LE-BE02-BE02-PS-2017,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou zdejšímu soudu dne 4. 4. 2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2017, č. j. OAM-23/LE-BE02-BE02-PS-2017, kterým byl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Doba zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 3. 6. 2017. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 2. 2017.

Žalobce namítl porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále tvrdil, že žalovaný porušil § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, pokud rozhodl o jeho zajištění, místo aby mu uložil zvláštní opatření. V této souvislosti poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 44 A 26/2016 – 20, z něhož vyplývá, že účelem zvláštních opatření ve věci mezinárodní ochrany je zabezpečení účasti žadatele v řízení ve věcech mezinárodní ochrany, nikoli

zabezpečení realizace jeho vyhoštění po zamítnutí jeho žádosti. Dále z citovaného rozsudku plyne, že motivace žalobce k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá žádný vztah k tomu, zda je nutné ho zajistit. Žalobce poukázal na skutečnost, že i z další judikatury, mj. zdejšího soudu, jednoznačně vyplývá přednost aplikace zvláštního opatření před zajištěním.

Žalobce dále namítal, že žalovaný svůj závěr o neúčinnosti uložení zvláštních opatření náležitě neodůvodnil, pokud v napadeném rozhodnutí pouze stručně poukázal na pobytovou historii a předchozí jednání žalobce. Zmínil, že mu v případě návratu do země původu hrozí vážná újma v důsledku povolání do armády. Žalovaný sice obsáhle pojednal účelovost podání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, avšak nevyjádřil se k žádnému zvláštnímu opatření a neuvedl důvody, pro něž každé z nich nelze uložit. Tím, že žalovaný neuvedl jedinou okolnost, proč by nebylo užití některého ze zvláštních opatření účinné (např. povinnost hlásit se osobně na ministerstvu či povinnost zdržovat se v pobytovém středisku) a takové okolnosti ani nevyplynou z správního spisu, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Dále žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně odůvodnil délku zajištění. Zajistit žadatele je přípustné pouze na dobu nezbytnou ve vztahu ke sledovanému cíli. Žalovaný však ve svém odůvodnění nevztahuje své rozhodnutí k přiměřenosti, nýbrž k maximální zákonné době zajištění. Stanovená délka zajištění (110 dní) je nepřiměřená, stanovená účelově a mechanicky (žalobce shodnou lhůtu stanoví v naprosté většině případů). Žalovanému nic nebránilo stanovit kratší dobu zajištění a v případě potřeby prodloužit (např. nemusel v rámci svých úvah předjímat, že žalobce podá proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany žalobu a s ohledem na to prodloužit délku zajištění, když výsledek řízení o mezinárodní ochraně není jistý). Žalovaný tedy překročil meze správního uvážení.

Závěrem žalobce poukázal na závažnost institutu zajištění. Vzhledem k tomu, že bylo v důsledku napadeného rozhodnutí zasaženo do jeho osobní svobody, měl se správní orgán tím spíše podrobně věnovat odůvodnění, namísto – nepřezkoumatelného – stručného konstatování o neúčinnosti zvláštních opatření. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobou napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a uvedl, z jakých důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Po obsáhlé rekapitulaci průběhu správního řízení žalovaný konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal účelově, aby se vyhnul správnímu vyhoštění, přičemž žádost podal až poté, co byl omezen na osobní svobodě. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48, a ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-55. Nesouhlasí s tvrzením, že nezvažoval možnosti alternativních opatření podle § 47 zákona o azylu. Vzhledem k postupu žalobce je zjevné, že by zvláštní opatření byla neúčinná. Dále žalovaný uvedl, že je mu znám rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 44 A 26/2016 – 20, na který se žalobce odvolával. Má však za to, že žalobce podsouvá důvod zajištění, který z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplynává, tedy že bylo k zajištění přistoupeno z důvodu zabezpečení realizace jeho budoucího vyhoštění. Takové odůvodnění napadené rozhodnutí neobsahuje. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy a uplatněné žalobní body nejsou důvodné.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žalobce byl v rámci pobytové kontroly dne 10. 2. 2017 kontrolován policií, přičemž se prokázal rumunským dokladem totožnosti (ID kartou) znějícím na jeho jméno. Poté, co policie zjistila, že jde o padělek dokladu, předložil žalobce na výzvu ukrajinský cestovní doklad, v němž bylo vylepeno vízum udělené zastupitelským úřadem České republiky

ve Lvově platné do 10. 6. 2016. S žalobcem bylo proto téhož dne zahájeno řízení o správním vyhoštění, v rámci něhož žalobce ve svém vyjádření uvedl, že padělaný doklad totožnosti si obstaral asi v listopadu 2015, kdy pobýval v ČR na polské pracovní vízum. Tímto dokladem se žalobce prokazoval opakovaně při kontrolách Policii ČR a slovenské policii. Stejným způsobem obstaral falešný doklad totožnosti i své družce. Dne 11. 2. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, přičemž doba, po níž žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na dobu 3 let. Téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Dne 13. 2. 2017 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 20. 3. 2017 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci něhož žalobce mj. uvedl, že falešný doklad totožnosti si pořídil, aby mohl legálně pracovat, protože nebylo možné si vyřídit vízum. Dokladem se dvakrát prokázal policii a pak u zaměstnavatele. V minulosti již opakovaně pobýval na území členských států EU za účelem zaměstnání. V České republice byl v roce 2014 na pracovní vízum. Poté si vyřídl polské vízum, ale jelikož v Polsku byly špatné pracovní podmínky, odjel do Čech na platný pas a vízum na pozvání na tři měsíce. Pak používal rumunský doklad a věřil, že je zde legálně.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (byla podána prostřednictvím žalovaného, k poštovní přepravě byla předána dne 27. 3. 2017), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Následně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Obecné žalobcovo tvrzení, že byly v řízení porušeny § 2, § 3 a § 68 odst. 2 správního řádu, nepovažuje soud za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. V této souvislosti lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, v němž rozšířený senát konstatoval, že „[l]íčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných

konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“. Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení nedostála, neboť jde pouze o uvedení ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Žalobce posléze konkrétně namítá, že v jeho případě měla být užita zvláštní opatření a že žalovaný řádně neodůvodnil, proč k jejich aplikaci nepřistoupil, jak mu to ukládá § 68 odst. 3 správního řádu.

V první řadě se tedy soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu s obsahem správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán určitým způsobem. Takovou vadou však zjevně napadené rozhodnutí netrpí.

Soud v první řadě podotýká, že při hodnocení otázky přezkoumatelnosti nelze jednotlivé části odůvodnění posuzovat izolovaně. Krátkou část odstavce na straně 4 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný došel k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, nelze vytrhnout z kontextu celého rozhodnutí a mít za to, že se pouze zde se nachází celé zdůvodnění názoru žalovaného. Není na místě požadovat, aby v části rozhodnutí, která obsahuje právní hodnocení, žalovaný opakoval to, co již bylo v obsáhle řečeno v předcházející části rozhodnutí, která obsahuje rekapitulaci skutkových zjištění. Z pohledu přezkoumatelnosti rozhodnutí plně ob stojí již jen kratší shrnutí zjištěných skutečností (případně ob stojí i jen odkaz na jejich rekapitulaci provedenou výše v rozhodnutí) a jejich právní zhodnocení.

Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že jej k úvaze o neúčinnosti zvláštních opatření vedlo několik důvodů, a sice skutečnost, že žalobce nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území České republiky po skončení platnosti víza, že na území České republiky setrval, aniž by projevil snahu si zde svůj pobyt legalizovat, že se vědomě prokazoval padělanými doklady jako pravými a že propuštěním žalobce by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Takové odůvodnění je odůvodnění srozumitelné a přezkoumatelné. Zda tyto důvody věcně ob stojí, je již otázkou jejich navazujícího věcného posouzení.

Důvod zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který byl v této podobě do zákona o azylu vložen novelou č. 314/2015 Sb. s účinností od 18. 12. 2015, představuje transpozici čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“). Podle tohoto ustanovení může být žadatel zajištěn, je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle návratové směrnice nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení.

Pro posouzení věci je tedy určující účel sledovaný zajištěním v dané konkrétní věci. Tím je omezení zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci. Souvislost zajištění žadatele s předchozím řízením o správním vyhoštění je zde zjevná, resp. je i zákonem o azylu (přijímací směrnici) předpokládána. Žadatel je totiž v režimu zákona o azylu zajišťován poté, co byl již zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění („*žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců*“), a to proto, že pokračování zajištění je objektivně nutné, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem výkon rozhodnutí o správním vyhoštění pozdržet nebo zmařit. S ohledem na tuto návaznost zajištění podle zákona o azylu na zajištění za účelem správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že i účel obou zajištění je stejný.

Z § 47 odst. 2 zákona o azylu vyplývá, že účelem tzv. zvláštních opatření (tedy mírnějších alternativ k zajištění) je zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Naproti tomu účel zajištění dle § 46a zákona o azylu není jednotně nikde definován a vyplývá z jednotlivých skutkových podstat uvedených v odstavci 1 tohoto ustanovení. Některé z těchto účelů přitom zřetelně přesahují pouhé zabezpečení účasti žadatele o mezinárodní ochranu v řízení o jeho žádosti, což je právě i případ § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Účel tohoto ustanovení, jak již bylo shora naznačeno, značně přesahuje samotné řízení ve věci mezinárodní ochrany a směřuje k tomu, aby cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, se nedostal podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu do faktického postavení, v němž by pro něj bylo oproti režimu zákona o pobytu cizinců snazší vyhnout se vyhoštění. Smyslem tohoto ustanovení je tedy znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažením takových podmínek, které žadateli umožní vyhnout se vyhoštění (typicky útekem, přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž také zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbude postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů).

Tímto způsobem zdejší soud vyložil účel zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu již v několika svých dřívějších rozhodnutích (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2016, č. j. 44 A 21/2016 – 25, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 44 A 24/2016 – 16, ze dne 21. 12. 2016, č. j. 44 A 28/2016 – 15, ze dne 28. 12. 2016, č. j. 44 A 31/2016-19, rozsudek ze dne 22. 2. 2017, č. j. 44 A 2/2017 – 21, rozsudek ze dne 7. 3. 2017, č. j. 44 A 3/2017 – 17).

Soud si je vědom toho, že v jedné jiné věci (viz rozsudek ze dne 5. 12. 2016, č. j. 44 A 26/2016 – 20), na kterou žalobce odkazuje, vybočil z této rozhodovací linie a vyslovil částečně odlišný právní názor, podle něhož účelem zvláštních opatření ve věci mezinárodní ochrany je zabezpečení účasti žadatele v řízení ve věcech mezinárodní ochrany, nikoli zabezpečení realizace jeho vyhoštění po zamítnutí jeho žádosti. Tento názor je ovšem založen především na jazykovém výkladu dotčených ustanovení zákona o azylu [§ 47 odst. 2 zákona o azylu ve spojení s návětím § 46 odst. 1 zákona o azylu] a nerozlišuje mezi účelem zvláštních opatření a účelem samotného zajištění podle jednotlivých skutkových podstat § 46a odst. 1 zákona o azylu. Uvedený názor rovněž pomíjí shora vyložené souvislosti zajištění podle zákona o azylu se zajištěním podle zákona o pobytu cizinců, které má soud za podstatné. Soud se proto přiklonil k převládající judikatuře, která tyto souvislosti zohledňuje. Nadto lze poznamenat, že i za akceptace východisek uvedených v rozsudku ze dne 5. 12. 2016, č. j. 44 A 26/2016 – 20, dospěl soud v jiné věci (viz rozsudek ze dne 30. 12. 2016, č. j. 44 A 29/2016 – 18) k závěru, že prokazování se padělaným dokladem v předchozím řízení o přechodném pobytu znamená vědomé uvádění správního orgánu v omyl a maření řádného průběhu řízení, z čehož pro soud vyplynuly důvodné obavy, že by

žadatelka o mezinárodní ochranu mohla mařit i řízení ve věci mezinárodní ochrany způsobem, který není eliminovatelný pomocí zvláštních opatření. I v této věci soud dospěl k závěru o neúčinnost zvláštních opatření.

V souzené věci je již poměřením účelu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu s účelem zvláštních opatření vyjádřeným v § 47 odst. 2 téhož zákona zřejmé, že zvláštní opatření nejsou v daném případě plnohodnotnou alternativou zajištění. Žalobce si totiž obstaral padělaný rumunský průkaz totožnosti a opakovaně se jím prokazoval policii, což sám uvedl v pohovoru po podání žádosti o mezinárodní ochranu. Padělaný průkaz totožnosti obstaral i pro svoji družku. Skutečnost, že opakovaně prokazoval příslušníkům Policie ČR padělaným dokladem, aby jim zabránil zjistit, že zde pobývá nelegálně, je jednoznačným dokladem snahy vyhnout se plnění povinností vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců a je velmi závažným prohřeškem proti veřejnému pořádku. Tento závěr vyplývá v první řadě ze skutečnosti, že jde o jednání v České republice trestné (přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Pro tento přečin byly, jak vyplývá z obsahu rozhodnutí o správním vyhoštění proti žalobci zahájeny úkony trestního řízení.

Stejně tak lze závažnost tohoto jednání ilustrovat i na pozadí zákona o azylu. Zákon o azylu obecně počítá se situací, že žadatel o mezinárodní ochranu doklady vůbec nemá (neboť si je při útěku ze své vlasti nestihne vzít, případně o ně na útěku přijde apod.), přičemž tuto skutečnost samu o sobě zákon o azylu nijak nesankcionuje. Tomu odpovídá i soudní judikatura, kdy lze odkázat například na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie v případě *Mahdi* (C-146/14), ve kterém Soudní dvůr v bodě 73 konstatoval, že pouhá skutečnost, že cizinec nemá doklad totožnosti, nemůže být důvodem k jeho zajištění. Soud si je vědom skutečnosti, že v citované věci se nejednalo o žadatele o mezinárodní ochranu, nýbrž o nelegálně pobývajícího cizince; nicméně tím spíše je třeba pomoci argumentu *a maiori ad minus* dospět k závěru, že lze též závěr aplikovat na žadatele o mezinárodní ochranu, který má ve srovnání s nelegálně pobývajícím cizincem ve všech ohledech privilegovanější postavení.

Jestliže se ale žadatel aktivně prokazuje padělanými doklady, jde o situaci jinou. Podle § 73 odst. 3 písm. b) zákona o azylu takové jednání představuje (ve spojení se skutečností, že současně není známa žadatelova totožnost) samostatný důvod k nepovolení vstupu na území České republiky žadateli, který podal žádost o mezinárodní ochranu na mezinárodním letišti. Obdobně podle § 46a odst. 1 písm. b) zákona o azylu takové jednání představuje (ve spojení se skutečností, že současně není známa žadatelova totožnost) samostatný důvod pro zajištění žadatele, který podal žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců.

Volba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněná zvláštní opatření (povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo se osobně hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené), je vždy vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření. To však v dané věci nelze očekávat. Soud má ze správního spisu za prokázané, že se žalobce úmyslně (ve zlém víře) snažil oklamat státní orgány, což svědčí o pramalém respektu k právním předpisům a o nulové snaze se státními orgány spolupracovat. S ohledem na to nelze považovat za pravděpodobné, že tentokrát by žalobce své povinnosti plynoucí z řízení o mezinárodní ochraně a své další povinnosti, které by mu vznikly v případě negativního výsledku tohoto řízení, zodpovědně plnil. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku je spojeno s tím, že ačkoliv je cizinci tato povinnost uložena [§ 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu], může cizinec pobytové středisko kdykoliv opustit. Právo opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin není nikterak administrativně omezeno, pouze opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin podléhá povolení ministerstva (§ 82 odst. 5 zákona o azylu). V tomto režimu tedy nic cizinci nebrání, aby z pobytového střediska odešel a již se nenavrátil. Vzhledem k dosavadnímu počínání žalobce

nelze očekávat, že bude v pobytovém středisku vyčkávat do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a poté dobrovolně vycestuje z území České republiky.

Soud uzavírá, že skutečnost, že se žalobce prokazoval padělanými doklady, ob stojí sama o sobě k odůvodnění neúčinnosti zvláštních opatření. Dalšími důvody, které žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí (tedy dlouhodobý nelegální pobyt a nevycestování z území České republiky po skončení platnosti víza), se soud proto dále pro nadbytečnost nezabýval. Žalovaný tedy nepochybil ani po věcné stránce, dospěl-li k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření. Netřeba se rovněž zabývat skutečnostmi, které žalobce uvedl jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu, neboť tyto okolnosti nejsou z hlediska přezkumu zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců rozhodné.

Co se týče námitky, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neprošel jednotlivé druhy zvláštních opatření, soud uvádí, že takový postup by byl zcela zbytečný v situaci, kdy žalovaný dospěl ke správnému a adekvátně odůvodněnému závěru, že se zřetelem k předchozímu jednání žalobce by bylo neúčinné aplikovat jakékoli zvláštní opatření. Požadavek řádného odůvodněného rozhodnutí, jak jej stanoví § 68 odst. 3 správního řádu, má za cíl to, aby bylo pro adresáty rozhodnutí srozumitelné, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl. Toto ustanovení však rozhodně nelze vykládat tak, že by žalovanému stanovilo povinnost čistě *pro forma* vypořádat jednotlivá zvláštní opatření v situaci, kdy je již zjevné, že žádné z nich nemůže být aplikováno. Tuto námitku tedy soud považuje za nedůvodnou.

Žalobce také napadá délku stanoveného zajištění (110 dní), neboť žalovaný neodůvodnil, na základě kterých individuálních okolností délku zajištění stanovil na horní hranici zákonem stanovené maximální doby. Určení konkrétní délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podléhá správnímu uvážení žalovaného. To však musí být z odůvodnění rozhodnutí vždy seznatelné a v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění rozhodnutí. V tomto bodě nelze přisvědčit žalobci, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal úvahu, již dospěl k určení doby zajištění, přičemž vzal v potaz jak lhůty pro vydání rozhodnutí v řízení o mezinárodní ochraně stanovené zákonem o azylu a lhůty stanovené soudním řádem správním pro podání žaloby, tak i poznatky ze správní praxe v podobě odhadu, jak dlouho bude s ohledem na konkrétní okolnosti v daném případě řízení o mezinárodní ochraně trvat. Konkrétně žalovaný předpokládá délku trvání řízení ve věci mezinárodní ochrany (90 dnů), dobu potřebnou pro případné podání správní žaloby (15 dnů) a přiměřenou dobu pro doručování (5 dnů). Podle názoru soudu je správní uvážení žalovaného o délce trvání zajištění řádně odůvodněné, a tedy přezkoumatelné. Zároveň je třeba vzít v úvahu, že žalovaný provedl pouze kvalifikovaný odhad a předvídaná délka trvání zajištění se tak může zkrátit či prodloužit v závislosti na různých faktorech, které ovlivňují průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Co se týče otázky přiměřenosti délky trvání zajištění, s ohledem na délku jednotlivých fází řízení zmiňovaných rovněž v rozhodnutí žalovaného, považuje soud délku 110 dní v případě žalobce za přiměřenou. Skutečnost, že žalovaný rozhoduje v obdobných případech obdobně, mu nelze klást k tíži, neboť jde o jednu ze základních zásad činnosti správních orgánů, stanovenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Ani skutečnost, že žalovaný v obdobných případech stanoví zajištění ve zcela shodně délce, nepovažuje soud za problemickou, neboť standardní odhadovaná délka trvání řízení o mezinárodní ochraně by měla být v obdobných případech shodná.

Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. dubna 2017

Mgr. Jan Čížek, v. r.
soudce

Za správnost:
Božena Kouřimová